

Iarna

Caianemus

Iarna, pătura ei albă
Așternută peste Țară
Sclipitoare-i peste tot
Ochilor cei văzători.

În muzica din apăsarea
Veselă călcând pe ea -
Scârțâitu-i simfonia
Fulgului căzut de nea.

Cât de frumos neaua vorbește,
Ce de culori oferă ea
Și ce alint în mine crește
Deschizându-mă spre ea!

Odată-n ea timpul nu este:
Ce-a fost, ce-o fi s-a disipat,
Doar contopirea-i tot ce este
Cu darul ei cel minunat.